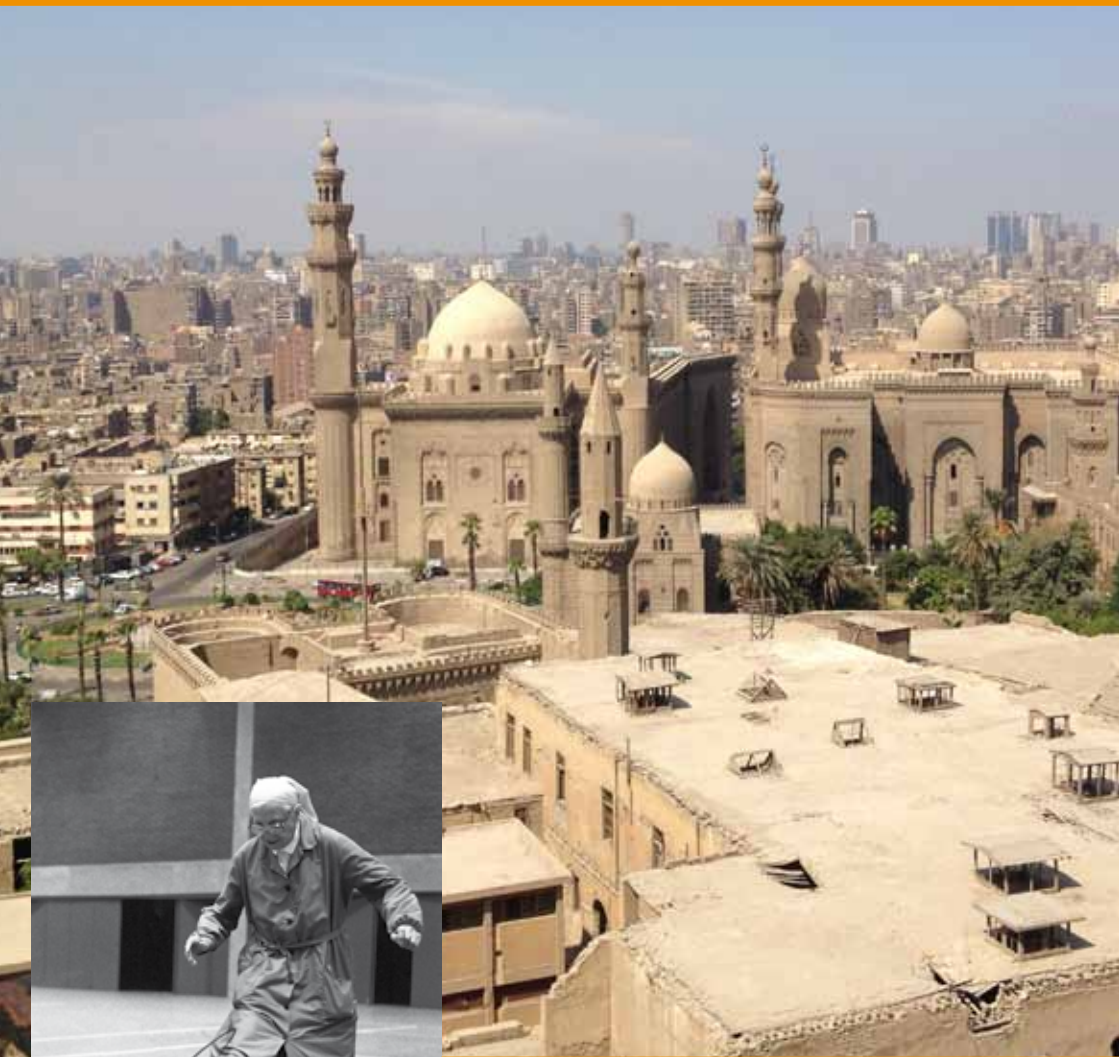

Echos

1ste kwartaal 2016

n° 111

*Ik reken op u, dat de toekomst
nog mooier wordt dan het heden*

1 8 m 10 11 12

V

voor een rechtvaardiger, verdraagzamer en broederlijker nieuw jaar!

2015 zal voor ieder van ons het jaar blijven dat ons heeft geconfronteerd met een nieuwe vorm van geweld die ons continent heeft bereikt vanuit Irak en Syrië via Sousse, de Sinai, Kunduz, San Bernardino.

De Vrienden van Zuster Emmanuelle die elders in de wereld actief zijn werden eveneens geconfronteerd met rampen en onzekerheid, in Nepal, Zuid-Soedan, Egypte en de Democratische Republiek van Kongo.

We vragen ons af wat de oorzaken zijn van dit geweld, en we begrijpen diep in onszelf dat we geen oplossingen zullen vinden als we de kloven en de tegenstellingen blijven beklemtonen. Wel integendeel. Als we de verschillen met de andere aanvaarden en als complementair gaan beschouwen, kunnen we evolueren naar een wereld die rechtvaardiger is, verdraagzamer en broederlijker. Een wereld die solidair is en zo meer vrede heeft met zichzelf.

De bedenkingen die Zuster Emmanuelle ons heeft nagelaten zijn voor ons een onuitputtelijke bron van inspiratie, van troost maar ook van grote verwachtingen. Zij wist ons immers als geen ander te confronteren met waarheden in alle omstandigheden, op alle plaatsen, voor alle tijden.

Deze uitspraak komt uit een kleine bloemlezing van citaten samengesteld door Cécile-Fleur Brunod («Il suffit d'aimer», die in deze tijd een bijzondere betekenis krijgt: «Alles wel beschouwd, is het probleem eenvoudig. Als ik naar mijn eigen navel blijf staren, zal de andere voor mij komen te staan als een onbekende, een vreemdeling, een onguur type. Zijn andere identiteit vormt een gevaar. Als er al verschillende manieren zijn om de andere te doden, dan kunnen ze allemaal samen worden verrat in het ontkennen van zijn identiteit. In de mate waarin ik echter begrijp dat de waarde van het leven ligt in de relatie met de andere, krijgt mijn kleurloze, verschrompelde leven plots een zekere reikwijdte.»

Deze reikwijdte zal ten goede komen aan een maatschappij die een rechtvaardige plaats biedt aan de moeder en haar kind in het zuidelijke halfmond, aan de vluchteling, aan de jongere in onze straten.

Zuster Emmanuelle, eeuwig jong, zei ons ook: Wanneer twee culturen elkaar ontmoeten, niet tegenover elkaar, maar zij aan zij met elkaar, ontstaat een revolutie waarin iedereen groeit in zijn menselijkheid. «

Ik wens u allen een 2016 dat onze gezamenlijke zoektocht naar vrede, rechtvaardigheid en broederlijkheid belooft.

Robert de MUELENAERE
Voorzitter

Alleen onderwijs, wederzijds respect en broederschap kan iedere vorm van geweld overwinnen.

Beste vrienden,

De evenementen van de laatste maanden hebben ons, net zoals iedereen, diep getroffen. Bij het zien van dat vreselijke geweld dat plaatsvond in Paris, Egypte, Mali en nog andere plaatsen stellen we ons de kwellende vraag "Waarom?" En dan denken we aan hoe dit vermeden had kunnen worden.

Ik ben opnieuw gaan grasduinen in enkele boeken van Zuster Emmanuelle, en daar komen twee antwoorden voortdurend terug, die zonder twijfel die twee vragen grotendeels beantwoorden. Liefde en onderwijs.

U zult in de volgende pagina's lezen dat onze programma's in Egypte precies daarop gericht zijn!

Liefde die de teams van Face for Children in Need geven aan de weeskinderen die zich "thuis" voelen wanneer ze van de school terugkomen. Liefde die de teams van Leeka delen met de kinderen op het eiland van Al-Warraq, die door de lokale overheid aan hun lot worden overgelaten.

En onderwijs, de motor van de sociale ontwikkeling van deze kinderen! Zonder uit het oog te verliezen dat ze moeten leren zichzelf te respecteren, en vervolgens ook de anderen.

We vinden de kern van onze activiteiten terug in deze twee antwoorden. De annulering van ons gala omwille van de veiligheidsmaatregelen voor dreigingsniveau 4 is niet belangrijk. Wel van belang is dat we onze initiatieven voortzetten, waardoor we in harmonie met iedereen kunnen samenleven.

Christophe ETIEN
Directeur

« Wat we het meest van al nodig hebben op deze aarde, en wat we helaas niet vaak vinden, is harmonie. Harmonie maakt het mogelijk om goed samen te leven, ook al hebben we niet dezelfde cultuur, dezelfde religie, dezelfde nationaliteit of dezelfde huidskleur. We leven in harmonie naarmate we de bronnen van conflict verwerpen. »

VERSLAG VAN HET BEZOEK AAN EGYPTE VAN 2 TOT 9 OKTOBER 2015.

De bevolking wordt vandaag geschat op meer dan 85 miljoen inwoners. In Cairo leven meer dan 15 miljoen mensen. Het verkeer in en rond de stad verloopt uiterst moeizaam want het wegennet is overbelast. Om veiligheidsredenen wordt momenteel afgeraden om het openbaar vervoer te gebruiken. We verplaatsten ons dus met de taxi of samen in de wagen met onze partners.

De economische situatie van Egypte is moeilijk. Er is een groot gebrek aan vreemde valuta om grondstoffen te kunnen aankopen in het buitenland. Vele fabrieken werken bijgevolg met slechts één shift i.p.v. drie en de arbeiders hebben zo geen werk meer.

Ik maak de reis samen met Bernard Baumans, lid van onze algemene vergadering, zijn echtgenote en een van hun vrienden. Zijn gaan regelmatig naar Egypte waar ze een project leiden met de naam 'Solidarité Abû Za'Bal' <http://www.solidariteabuzaabal.be/>

EERSTE DAG ZATERDAG 3 OKTOBER

Bezoek naar het leprahuis van Abû Za'Bal. Het huis bestaat uit 3 delen. In het centrale gedeelte worden de mensen die besmettelijk zijn verzorgd. Het doet echter ook dienst als polikliniek voor de dorplingen en als administratieve hoofdzetel van het geheel. Daarnaast treffen we er twee identieke ruimten aan, een voor mannen en een tweede voor vrouwen. Drie zusters zorgen voor deze drie gedeeltes: één die er al vele jaren aanwezig is, en 2 zusters combonians die later zijn aangekomen. Alle zusters zijn ouder dan 75 jaar, en ze hebben zopas hun verblijf met 3 jaar verlengd! We worden door ze alle drie ontvangen, en ze spreken kort over Zuster Emmanuelle, die ze allen hebben gekend! Het is waarschijnlijk hier dat Zuster Emmanuelle was gekomen om er haar zorg te verstrekken, maar door de oorlog en door het feit dat het leprozenhuis in de militaire zone werd inge-

sloten werd ze naar andere noodlijdenden gedreven.

De leprapatiënten zijn blij met het bezoek, en ze springen ons om beurten in de armen. We gaan rond in ieder gedeelte, om er de staat van de gebouwen te bekijken en om de prioriteiten vast te stellen voor toekomstige investeringen. We beëindigen ons bezoek in de kindertuin van de gemeenschap, een mooi klein centrum, pas geveerd, met mooie klasjes, speelgerei op de speelplaats en een goed uitgeruste keuken. Bernard en zijn echtgenote zetten zich ook in voor dit gedeelte.

TWEEDE DAG DEZE OCHTEND GAAN WE OP PAD NAAR MOKATTAM !

Aan de rand van de wijk waar Zuster Emmanuelle zich mateloos heeft ingezet laten we onze chauffeur achter en gaan we te voet verder. Zoals altijd vind ik dat je al wandelend het beste een stad, een wijk kunt begrijpen en aanvoelen. Het is gemakkelijker om contacten te leggen, de geuren te laten doordringen... Dankzij het trage ritme van het lopen kun je vele kleine details opmerken die je als passagier in de wagen zouden ontgaan.

Eerste indruk: dit is geen echte sloppenwijk meer! De huizen zijn opgetrokken uit duurzaam materiaal, de hoofdstraat is vrij goed bereikbaar en de mensen die we hier tegenkomen zien er hetzelfde uit als elders in de stad. Vandaag zien we vele vrachtwagens, maar we zien toch ook nog regelmatig een kar, voortgetrokken door een ezel of door iemand van de zabbaleen ("vuilnisophalers").

Tweede indruk: ik moet soms door mijn mond ademen om niet bedwelmd te worden door de geuren die opstijgen uit de afvalhopen die overal verspreid liggen: voor en in de huizen, in de vrachtwagens, op de daken, ...

Het geloof is erg aanwezig in deze wijk: Grote religieuze afbeeldingen hangen in het midden van de straten en het merendeel van de bevolking draagt een tatoeage in de vorm van een kruis, alsof men zijn verschillende geloofsovertuiging duidelijk wil laten zien in een land

dat vooral islamitisch is. Als ik het me goed herinner, liet Zuster Emmanuelle ook haar arm tatoeëren even na haar aankomst tussen de voddenrapers.

De zabbaleen zijn ogenschijnlijk niet erg verast om ons te zien rondwandelen, maar we voelen toch al snel dat er ogen ons volgen. Een foto maken van die moeders en hun kinderen die afval aan het sorteren zijn, daar is geen sprake van, zelfs na een goed contact te hebben aangeknoopt. Uit respect voor hun waardigheid probeer ik ook niet om in het geniep een foto te maken. We komen aan bij de plek waar Romani, de beschermeling van Zuster Emmanuelle die we vandaag komen bezoeken, een middelbare school zou willen oprichten. We gaan hem opzoeken.

We merken dat hij opgetogen is met ons bezoek, en blij om zich in de wijk samen met ons te vertonen. Hij toont ons de plek waar binnenkort een dierenkliniek zou opstarten, een voorwaarde die de overheid stelt om de varkensteelt toe te laten. Solidarité Abû Za'Bal heeft de nodige aankopen gefinancierd om de dierenkliniek te kunnen opstarten. De werken moeten volgende week van start gaan. De consultaties zullen betalend zijn, en op die manier zou de kliniek zichzelf moeten kunnen financieren.

Na ons bezoek aan Romani trekken we de heuvels op van Mokkatam, om het Sint-Simonklooster te bezoeken. Dit is eigenlijk de grootste kerk van het Midden-Oosten, 20.000 plaatsen uit de rotsen uitgehouwen. Grote Bijbelse fresco's zijn eveneens in de rots uitgehouwen. Een man van rond de veertig

stelt zich voor als de verantwoordelijke van de site, en geeft ons wat uitleg over het leven van Zuster Emmanuelle. Hij doet ons het relaas van haar leven, wat ons wel doet glimlachen. De brave man was dan ook erg verbaasd om als fooi een visitekaartje van de vereniging van Zuster Emmanuelle te ontvangen, en niet een geldbiljet, zoals hij had verwacht...

Het is hier dat Père Samman de mis voordraagt. We zullen later tijdens onze reis nog contact met hem hebben.

's Namiddags hebben we de gelegenheid om het katholieke gedeelte van het oude Cairo te bezoeken. Het christelijke geloof werd rond 45 na Christus door de heilige Marcus geïntroduceerd. Zo ontstond de Koptische gemeenschap. We merken al snel op dat er niet veel toeristen zijn. Dit wordt bevestigd door de plaatselijke handelaars. We bezoeken er de hangende kerk (Heilige Maria), gebouwd op palmboomstammen, die de kerk nu nog steeds ondersteunen. De stammen dateren uit de 4e eeuw! Daarna brengen we een bezoek aan de kerk van Sint Joris, met zijn mooie koepel die Jezus uitbeeldt. Verbazend dat we hier ook de Ben Ezra-synagoge aantreffen: De eerste verdieping is karakteristiek voor een Koptische kerk, evenals de algemene indeling. De synagoge behoorde vroeger inderdaad tot de christenen, die werden gedwongen om het gebouw te verkopen omdat ze het niet meer konden onderhouden.

DERDE DAG

Vandaag start het tweedaagse programma met onze plaatselijke partner Leeka.

In de voormiddag houden we een vergadering zodat ik een beter zicht krijg op de verschillende projecttypes van de vereniging en eenieders rol hierbij. Zo worden ook de verschillende financieringsbronnen overlopen.

We vinden twee grote assen: de plaatselijke projecten gericht op hulpverlening aan kinderen (waaronder het project op het eiland Al-Warraq dat wij ondersteunen), en een project "jongeren" voor de tieners en jongvolwassenen tot ongeveer 30 jaar.

De tweede as functioneert op de basis van de input van de jongeren zelf (activiteiten te volgen, bezinningsgroepen,...) en op basis van voorgestelde werken.

Wat de eerste as betreft: daar lopen twee projecten, beide met dezelfde filosofie: hulp bieden in de noodlijdende wijken om steun te bieden aan de kinderen op school, en een fasing out voorzien waarbij het project plaatselijk wordt overgenomen.

Uit de gesprekken met het team wordt al snel duidelijk dat er twee grote problemen zijn. Het eerste probleem is administratief van aard: het is moeilijk om alle vergunningen te bekomen die nodig zijn om dit werk te kunnen verrichten. Het tweede is een plaatselijk

probleem: op het eiland heerst er een groot wantrouwen. De lokale bevolking kan maar moeilijk begrijpen dat men hen wil helpen zonder compensatie. Het eerste en belangrijkste obstakel om te overwinnen was dus om hen hulp te doen aanvaarden. Tijdens mijn bezoek aan het eiland in de namiddag heb ik dit beter leren begrijpen. Nochtans hadden er voor de aanvang van het project gesprekken plaatsgevonden met de leaders van de plaatselijke bevolking, en met de ouders van de verschillende betrokken kinderen. De toegepaste methodologie lijkt me juist: eerst helpen ze de kinderen om zichzelf beter te begrijpen, daarna om de andere te respecteren, om uiteindelijk in betere omstandigheden te kunnen samenleven (ernstige problemen met geweld). De bedoeling is ook om de kinderen van de twee basisscholen voldoende leesvaardigheden en “wiskunde” bij te brengen.

’s Namiddags bezoeken we het eiland in het gezelschap van twee van de drie mensen die actief zijn binnen dit project.

Met een veerboot steken we de Nijl over om naar het eiland te gaan. Al snel vragen ze me om een pet op het hoofd te zetten, om minder op te vallen. Met mijn 1 meter 92 is dat niet zo evident!

Ter plaatse aangekomen begrijp ik het gevoel van wantrouwen van de plaatselijke bevolking: ze hebben geen stromend water, alleen de hoofdstraat is berijdbaar en de mensen leven van de landbouw op het eiland, of gaan

werken in een fabriek buiten het eiland. 70% zijn arbeiders, zonder vast contract, die van dag tot dag worden tewerkgesteld. Bovendien wordt gezien de economische situatie van het land de productie in vele fabrieken verminderd zodat er maar één shift overblijft in plaats van drie.

De vrouwen zijn bezig met de was en de vaat in de Nijl, te midden van het afval dat voorbijdrijft.

Tijdens ons bezoek van het eiland doorkruisen we straat na straat, op weg naar de twee scholen die tot het project behoren en we zien hoe de mensen, meer dan 80.000 personen, volledig aan hun lot worden overgelaten door de plaatselijke overheden. We passeren een politiekantoor, met gesloten deuren. Er is ook geen overheid op het eiland aanwezig, maar gelukkig is er wel elektriciteit. En we bevinden ons dan nog in de mooiere wijken! We treffen op het eiland enkele micro-ondernemingen aan gerund door vrouwen, met kruidenierszaken en andere winkels.

De eerste actie met de kinderen was het verzamelen van afval. Ik herinner het me wanneer ik zie hoe, te midden van het stof, het afval voor de deuren wordt gegooid... Af en toe wordt het afval verzameld om het in brand te steken, waaronder ook plastic. Er is geen ophaaldienst voor afval, geen riolering... We zien er ook vele jongeren rondwalen zonder doel, tijdens de schooluren.

’s Avonds dineren we in een mooi hotel langs

de Nijl, op ongeveer 10 kilometer afstand van het eiland. Wat een contrast! We waren daar op uitnodiging van Birgit Stevens, die voor de ambassade werkt. Deze vriendelijke Antwerpse, getrouwd met een Egyptenaar, ontvangt ons zonder poespas, in alle eenvoud ondanks de majestueuze omgeving. Ze is goed op de hoogte van de actie van Solidarité Abû Za'Bal en die van Face For Children in Need. Ik heb zo de gelegenheid om haar over onze activiteiten in te lichten en over de projecten die onze vereniging ondersteunt.

VIERDE DAG

Een feestdag vandaag, maar we maken van de gelegenheid gebruik om samen met het team van Leeka twee plekken in Cairo te bezoeken. Tijdens deze meer informele dag kunnen we de relatie die we de vorige avond hebben aangeknoopt verder uitdiepen en elkaar beter leren kennen. In dergelijke omstandigheden leren we zo veel over de werking van de vereniging, over de successen en de zwakke plekken.

We beginnen onze dag met een bezoek aan de vesting vlak naast de Mokkatham.

We worden ernaartoe gebracht door een van de jongeren van het programma. Ik dacht dat ik zou moeten uitstappen om de wagen verder te duwen om er te geraken. Deze authentieke oldtimer geraakte maar met veel moeite de hellingen op...

We vertrekken met zijn drieën uit het Collège de la Salle, et twee andere teamleden komen ons vervoegen. We bezoeken er eerst de el-Nasir moskee, die gekenmerkt wordt door het feit dat hij gebouwd werd met zuilen die van

andere gebouwen afkomstig waren. We vinden er zo bijvoorbeeld christelijke symbolen in terug.

Daarna bezoeken we de moskee Mohamed Alie, een kopie van de moskee in Istanboel (de Blauwe Moskee). De grote kroonluchter is majestueus en versierd met 365 lampen, symbool voor iedere dag van het jaar.

Bij het verlaten van de moskee genieten we van een subliem panorama over Cairo. Het was zelfs mogelijk om de piramiden te zien aan het andere uiteinde van de stad. De citadel steekt immers uit boven de hele stad, en je kunt van daaruit ook de dodenstad zien, de begraafplaats van de mammelukkensultans, waar vandaag daklozen verblijven. Aan de voet van de citadel treffen we de moskee aan van sultan Hassan, een van de mooiste gebouwen uit het mammelukkensultanaat van de XIV^{de} eeuw.

We keren terug via het oude Cairo van de Fatimiden, waarover Bernard me al veel verteld heeft. Het is een prachtige plek. We zouden bij iedere gevel kunnen halt houden om de verfijnde architectuur beter te kunnen bewonderen. Het is ook de wijk van de zoek. We zien er heel weinig toeristen, maar er heerst toch een bedrijvige drukte, met veel kleuren en verschillende geuren. Jammer genoeg moeten we er weer snel vandoor voor onze afspraak met Romani en de vereniging van de Mokkatham. Gelukkig zal ik donderdagavond nog de gelegenheid hebben om te voet terug te keren.

's Avonds gaan we dus naar de Mokkatham. De bedoeling is om er de plaatselijke vereniging te ontmoeten en Père Samman, om er te spreken over de eventuele oprichting van een meisjesschool binnen deze wijk.

Père Samman ontvangt ons in zijn bureau. Tijdens onze vergadering komen er voortdurend mensen binnen om zijn hand te kussen. Buiten wachten er ook nog talrijke mensen voor een audiëntie of een raadgeving.

Wanneer de thee opgediend is, kan het ceremonieel beginnen. Na lange palavers, kunnen we met de discussie beginnen. De sfeer is bijzonder. Het respect dat eenieder heeft voor de patriarch is sterk voelbaar.

Het project zou worden gebouwd op een stuk grond dat toebehoort aan het ministerie van onderwijs. Het zou dus een overheidsschool worden, geen private school. De vereniging zou dus op geen enkele manier betrokken worden in het beslissingsproces na de oprichting, als organiserende macht of anders. Daarentegen zou het toegangsrecht voor de leerlingen geen probleem vormen. De bedoeling is om de meisjes de gelegenheid te bieden om na het basisonderwijs hun opleiding voort te zetten om zo een einddiploma te kunnen behalen.

De vereniging heeft een offerte ontvangen van de overheid, die financieel zal instaan voor de nivellering en de funderingen, maar externe fondsen zoekt voor de bouw zelf. De bedoeling is om het aantal leerlingen per klas te beperken tot 25, en niet 50 zoals elders, om het leerproces te bevorderen. Het gebouw zou bestaan uit een gelijkvloerse verdieping en een bovenverdieping.

We wachten nu op de offerte om de omvang van het project te kunnen bepalen, en om intern te kunnen bespreken of en in welke mate we eraan zouden meewerken. In dat opzicht zal het goed zijn om de Belgische ondernemingen in Egypte en de ambassade te mobiliseren.

VIJFDE DAG

Deze ochtend ben ik onderweg met de directeur van Face for Children in Need Egypte, Hosny Soliman. Vandaag bezoeken we het weeshuis van Benha (kinderen van 2 tot 6 jaar) en daarna het weeshuis van Obour (van 6 tot 18 jaar).

Het traject naar het weeshuis duurt anderhalf uur, dus we hebben ruim de tijd om kennis te maken. Zo verneem ik dat Flavia, de oprichter van Face hem heeft leren kennen via zijn functies bij de Egyptische overheid. Daarna werd hij directeur van Face en sinds 2013 combineert hij de twee met halftijdse functies. De gebouwen worden door de overheid ter beschikking gesteld, en er zijn bijgevoel geen huurkosten.

Bij aankomst aan het weeshuis moeten we ons inschrijven. Ik ontvang vervolgens een document ter ondertekening met de regels over toegestane en niet-toegestane handelingen of gedragingen. Vooraleer ons bezoek formeel aangekondigd wordt, hebben we de gelegenheid om discreet een team met de kinderen aan het werk te zien in de tuin. Alle personeelsleden zijn actief en aandachtig bezig met de kinderen. We begrijpen onmiddellijk dat dit gemotiveerde teams zijn, en dit wordt later ook bevestigd.

We bezoeken alle plaatsen, keuken, speelzaal, kamers, sanitaire ruimtes... We merken op dat alles goed onderhouden en gepoetst wordt, wat we hier in Egypte niet alle dagen zien. Het gebouw zou wat grotere renovatiewerken kunnen gebruiken, maar in afwachting daarvan worden de muren regelmatig beschilderd zodat het niet echt opvalt. Er wordt echter veel aandacht besteed aan de personalisering van de kamers: bij iedere ingang hangt een bordje met de naam en een foto van de bewoners, knutselwerkjes... Zo kan iedereen zich hier "thuis" voelen.

De kinderen in de tuin krijgen een religieuze initiatie. Ieder weeskind in Egypte wordt als moslim beschouwd. Er wordt dus geen vraag gesteld over tot welk geloof hij behoort.

Daarna spelen ze met het personeel in een goed uitgeruste ruimte. De oudere kinderen zijn naar school. Tijdens de etentijd maken de teams van de gelegenheid gebruik om met de jongere personeelsleden de regels te overlopen die in verschillende omstandigheden moeten worden gevolgd. Aan de hand van een

rollenspel worden hun reacties en de goede navolging van de regels getest.

We praten in het kantoor met Hosny, maar ook met de verantwoordelijke van de verschillende programma's betreffende de weeshuizen.

Ze vertellen me dat de verhoudingen met de buurt goed is, dat ze regelmatig opendeurdagen organiseren om de buurtbewoners de

gelegenheid te bieden om een kijkje te komen nemen om te zien hoe het er hier aan toe gaat. Ze spreken ook over hun hoop dat de wetgeving over de minimumleeftijd voor de Khalafa wordt aangepast (adoptiesysteem in Egypte, van 2 jaar naar 3 maanden), waardoor het gemakkelijker zou worden voor gezinnen om een jong kind op te vangen. Wat betreft de kinderen ouder dan 6 jaar: hier trachten ze te steunen op de ervaringen van andere organisaties om de noden goed te kunnen begrijpen, en de programma's aan te passen. Ik stel me wel vragen bij de geografische spreiding van de centra. Hosny bevestigt dat dit niet hun eigen keuze is, maar verbonden is aan de ligging van de gebouwen die ze ter beschikking hebben. Wanneer kinderen van het ene naar het andere centrum overstappen worden ze wel door de nurses gedurende een week begeleid, om zo de overgang in alle zachtheid te laten verlopen.

Daarna vertrekken we richting weeshuis in Obour. Ter plaatse aangekomen merken we op dat we ons hier in de mooie wijken bevinden met veel groen. In dit centrum wonen kinderen ouder dan 6 jaar, jongens en meis-

jes apart. Het gebouw werd volledig gereviseerd met de hulp van Waddi Degla, een groep waarvan de voorzitter (Magged Samy) in België bekend is als de voorzitter van de voetbalclub Lierse. Zoals in Benha wordt hier ook veel aandacht besteed aan een mooie aankleding van de ruimtes, met knutselwerkjes om de vertrekken te personaliseren.

Even na onze aankomst komen ook de eerste kinderen terug uit school. Wat een vreugde zien we in hun blik en op hun gelaat! Hier komen ze thuis, niet in een weeshuis! Hun band met het personeel is duidelijk heel sterk.

We merken dan dat alles volgens een strikt getimede planning verloopt, zodat iedereen de verschillende posten kan doorlopen. Terwijl een deel van de kinderen gaat douchen, nemen anderen deel aan verschillende activiteiten: in de computerruimte, muziek, Engelse les, huistaken, ...

De maaltijden worden ook per groep opgediend. En ze smaken heerlijk; ik heb ervan mogen proeven.

Het enige wat er eigenlijk ontbreekt, is een grote tuin bij het huis. Er is wel een kleine speelplaats, goed uitgerust, maar niet erg groot.

Om de dag samen te vatten kunnen we zeggen dat de kwaliteit van de infrastructuur meer dan voldoende is, maar vooral dat het enthousiasme merkbaar groot is, van de conciërge tot aan de directie, en het is dat wat het verschil maakt in de vreugde van de kinderen.

ZESDE DAG

Deze ochtend gaan we op bezoek bij het centrum van Face voor de straatkinderen in Al-Salam. Dit centrum ligt niet ver van Obour. Mijn interesse voor dit bezoek is tweeledig: begrijpen wat er gaande is in Egypte maar ook een basis vormen voor een vergelijking met het werk dat in Nepal wordt verricht door onze partner CPCS.

We beginnen met een bezoek aan de verschillende delen: het dagcentrum, het gedeelte bestemd voor de kinderen die niet meer op straat leven, de kantoren en het medische

gedeelte. Ook hier zien we hoe op iedere mogelijke situatie wordt geanticipeerd: geen deuren om te vermijden dat de kinderen zich afsluiten, of dat er sprake kan zijn van misbruik of andere... Tijdens de creatieve ateliers wordt er steeds de gelegenheid geboden aan de kinderen om te praten over de problemen waar ze op straat mee te kampen hebben. Ook hier werd de ruimte in zekere mate gepersonaliseerd; eenieder vindt er zijn plek.

Daarna bespreken we de situatie van de straatkinderen in Egypte, meer specifiek van de kinderen onder de hoede van Face. De straatkinderen bestaan voor 60% uit jongens en 40% uit meisjes. In het centrum loopt het percentage jongens op tot 80%! Dat komt onder andere door het feit dat het Salamcentrum wat verder van de stad gelegen is.

In het algemeen kan men stellen dat de straatkinderen aan 3 problemen worden blootgesteld: drugs, geweld en seksueel misbruik.

Er worden teams uitgestuurd naar de meer risicovolle wijken. Aan de hand van spelletjes bouwen de medewerkers een band op met de kinderen met de bedoeling om ze beetje bij beetje te kunnen overtuigen om de straat te verlaten en naar het centrum te komen. Dit gebeurt altijd op vrijwillige basis.

De meeste kinderen die in het centrum aankomen hebben hetzelfde verhaal: de ouders zijn overleden, ze hebben geen identiteitskaart, ... Het duurt even alvorens het ware verhaal aan het licht komt: ik ben gevlucht want mijn ouders hadden niet de middelen om mij eten te geven. Ik dacht geld te kunnen verdienen in de stad, ... Vanaf dan kunnen we proberen om het kind opnieuw in zijn eigen omgeving te integreren, op voorwaarde dat we de familiale problemen kunnen oplossen. Wat de afstand betreft: sommige kinderen komen van honderden kilometers ver. De teams moeten dus soms ver reizen om de gezinnen te ontmoeten en om te proberen om samen met hen een oplossing te vinden.

Bij aankomst aan het centrum zien we onmiddellijk een bord waarop de leefregels van het dagcentrum worden duidelijk gemaakt, met illustraties van kindertekeningen:

De blauw omcirkelde tekening toont onaan-

vaard gedrag (seksuele beledigingen of misbruik), de tweede tekening toont de sanctie (uitsluiting uit het centrum, voor een week of definitief).

Het "overgangsgedeelte" van het centrum biedt de mogelijkheid tot onderwijs of een beroepsopleiding. Daar wordt ook op lange termijn met hen gewerkt en getracht om een oplossing te vinden voor de terugkeer naar hun familie. Ieder kind wordt opgevolgd door een verantwoordelijke, om het integratieproces te begeleiden.

De gezinnen ontvangen ook steun in het kader van het genereren van inkomsten. Het is de bedoeling om de gezinsinkomsten te vergroten om degelijk te kunnen leven zonder dat hun kinderen moeten werken, en naar school kunnen gaan. Dat kan gaan van de aankoop van een naaimachine tot het opstarten van een activiteit zoals een winkeltje. De steun is beperkt tot 5.000 Egyptische pond (600 euro), ter beschikking gesteld in meerdere schijven.

Daarna bezoeken we twee projecten. 80% van de steun leidt blijkbaar tot goede resultaten op lange termijn. Er wordt regelmatige opvolging voorzien, en gecontroleerd of de kinderen regelmatig naar school gaan.

Dit betekent het einde van onze reis naar Egypte dit jaar. Ik heb nog net de tijd om terug te keren naar het Collège de la Salle et me te voet te begeven naar het oude Cairo van de Fatamiden voor een mooie wandeling. De volgende ochtend: vertrek bij dageraad en terugkeer naar België.

Onze kantoren

Liefdadigheidstraat 43 – 1210 Brussel

Tel/Fax : +32 (2) 734 23 95

E-mail : secretaire@soeuremmanuelle.be

Internet : www.soeuremmanuelle.be

Facebook : www.facebook.com/lesamisdesoeuremmanuelle

Bankgegevens van de vereniging

Rekeningnummer : 210-0240420-09

IBAN : BE52 2100 2404 2009

Code BIC (Swift adres Fortis) : GEBABEBB

Rekeningnummer : 310-0540321-20

IBAN : BE28 3100 5403 2120

Code BIC (Swift adres ING) : BBRUBEBB

Rekeningnummer : 068-2487899-70

IBAN : BE60 0682 4878 9970

Code BIC (Swift adres Dexia) : GKCCBEBB

Het hele team dankt u voor uw vrijgevigheid. Fiscaal aftrekbare gift geldt vanaf 40 € per jaar.

Echo's is eveneens beschikbaar in het Frans : indien u hierin geïnteresseerd bent, aarzel niet ons te contacteren.

*Wij danken **NCI TRANSLATION CENTER** (www.ncitranslation.be) voor hun steun bij de verwezenlijking van de vertaling van dit nummer van Echo's.*

Opmaak en indruk : Manufast